

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci zložiteľa **S.**, so sídlom v Ž., IČO: X., zastúpeného **A.**, so sídlom v Ž. a príjemcu **O.**, so sídlom v T., IČO: X., zastúpeného JUDr. P., advokátom v N., **vo veci úschovy 16 272,32 Eur**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 15 U 4/2009, o dovolaní zložiteľa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. októbra 2012 sp. zn. 9 CoD 17/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Zložiteľ je povinný zaplatiť príjemcovi náhradu trov dovolacieho konania, vo výške 81,45 Eur k rukám JUDr. P. do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina uznesením zo 14. februára 2011 č.k. 15 U 4/2009-26 prijal do úschovy sumu 16.272,32 Eur pre príjemcu O., so sídlom v T.. V odôvodnení uviedol, že zložiteľ podal návrh na prijatie uvedených finančných prostriedkov do úschovy z dôvodu splnenia záväzku, pretože na základe uznesenia Okresného súdu Žilina zo 14. januára 2009 č.k. 3 R 1/2008-91, ktorým bol potvrdený Reštrukturalizačný plán, podľa ktorého dlžník (zložiteľ – pozn. dovolacieho súdu) je povinný na popreté pohľadávky plniť v zmysle § 158 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov a § 185f O.s.p. Príjemca si uplatnil pohľadávku vo výške 17.974.959,80 Sk, ktorú 22. mája 2008 poprel správca JUDr. V.. Príjemca podal žalobu o určenie popretej pohľadávky a zložiteľ je povinný v zmysle zákona o reštrukturalizácii plniť popretú pohľadávku podľa schváleného a potvrdeného Reštrukturalizačného plánu vo výške 490.220,- Sk (16.272,32 Eur).

Zložiteľ podaním z 10. júna 2011 požiadal o vydanie finančných prostriedkov zložených do súdnej úschovy.

Okresný súd Žilina uznesením z 22. mája 2012 č.k. 15 U 4/2009-50 žiadosť zložiteľa o vydanie predmetu úschovy zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v súvislosti s predmetnou popretou pohľadávkou prebiehalo na Okresnom súde Žilina konanie o určenie vymáhateľnosti popretej pohľadávky, v ktorom súd rozsudkom z 27. októbra 2010 č.k. 5 Cbi 28/2008 právoplatne určil, že pohľadávka veriteľa O. T., zapísaná v zozname pohľadávok pod č. 42 vo výške 596.659,36 Eur je čo do vymáhateľnosti pravá a nesporná a v zmysle tohto rozsudku v spojení s ustanovením § 158 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, plnenie zložené do úschovy sa uvoľní v prospech veriteľa popretej pohľadávky alebo jeho zložiteľa podľa rozhodnutia súdu, bezodkladne po právoplatnosti rozhodnutia súdu. Uviedol, že v tomto prípade nie je oprávnenou osobou na vydanie predmetu úschovy zložiteľ, preto jeho žiadosť zamietol.

Na odvolanie zložiteľa, Krajský súd v Žiline uznesením z 30. októbra 2012 č.k. 9 CoD 17/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. Uviedol, že pokiaľ ide o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého uznesenia. Pokiaľ išlo o námietku odvolateľa týkajúcu sa nevykonateľnosti rozsudku Okresného súdu v Žiline sp. zn. 5 Cbi 28/2008 z 27. októbra 2010 uviedol, že na túto okolnosť nemohol prihliadnuť, pretože toto rozhodnutie súd vydal v súlade s ustanovením § 32 ods. 6 zákona č. 7/2005 Zb. o konkurze a reštrukturalizácii s tým, že vo výroku v zmysle tohto zákona je súd povinný určiť právny dôvod, vymáhateľnosť, výšku, poradie, zabezpečenie zabezpečovacím právom alebo poradie zabezpečovacieho práva popretej pohľadávky. Keďže uvedeným rozhodnutím bola určená pravosť a nespornosť pohľadávky vo výške 17.974.959,80 Sk a za účelom uspokojenia tejto pohľadávky zložiteľ zložil finančné prostriedky 16.272,32 Eur, súd prvého stupňa postupoval správne, keď návrh zložiteľa na vydanie predmetu úschovy zamietol.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie zložiteľ a navrhol obe uznesenia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť Okresnému súde Žilina na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Podrobne zopakoval dôvody uvádzané

vo svojom odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa, dôvody pre ktoré považuje rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 5 Cbi 28/2008 za nevykonateľný, brániaci uvoľneniu finančných prostriedkov z úschovy v prospech veriteľa. Namietol, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil v otázke spôsobu a podmienok vydania predmetu úschovy, s ktorým posúdením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a preto aj záver uznesenia odvolacieho súdu týkajúci sa uvoľnenia plnenia z úschovy je nesprávny. Odvolací súd vydal predmetné rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a uznesenie odvolacieho súdu mu bolo doručené viac ako tri mesiace po jeho vydaní, čím mu bola takýmto postupom odňatá možnosť konať pred súdom. Nesprávna interpretácia výroku rozsudku sp. zn. 5 Cbi 28/2008 vyjadrená v závere odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, predstavuje vadu konania, výsledkom ktorej je nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené a to vo vzťahu k podstatnej námietke a argumentácii zložiteľa. Okrem toho rozhodnutia oboch súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré má za následok nesprávne rozhodnutie a nevydanie predmetu plnenia zložiteľovi. Namietol tzv. inú (bližšie nešpecifikovanú) vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Príjemca vo vyjadrení k dovolaniu zložiteľa uviedol, že tvrdenie zložiteľa týkajúce sa nevykonateľnosti rozsudku sp. zn. 5 Cbi 28/2008 neobstojí, pretože sám dlžník ako uložiteľ na jeho základe plnil do súdnej úschovy, pričom toto rozhodnutie nie je predmetom tohto konania. Nestotožnil sa s námietkou týkajúcou sa odňatia možnosti konať pred súdom a tiež s námietkou týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Navrhol preto dovolanie v celom rozsahu zamietnuť nepovažujúc ho za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný

prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré dovolateľ napadol dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Dovolanie dovolateľa preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a dovolateľovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Odňatie možnosti pred súdom konať nemožno vidieť ani v právnych záveroch, na ktorých založili súdy svoje rozhodnutia. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

V danom prípade dovolateľ namietal, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a predmetné rozhodnutie mu bolo doručené viac ako tri mesiace po rozhodnutí súdu.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení platnom do 31. decembra 2012, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,

b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania,

c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že na prejednanie odvolania nebolo potrebné nariadovať pojednávanie, pretože nešlo o žiaden z prípadov uvedených v ustanovení § 214 ods. 1 O.s.p.

Pokiaľ dovolateľ v dovolaní poukazuje na priet'ahy v konaní pred odvolacím súdom (spočívajúce v doručení mu uznesenia odvolacieho súdu s odstupom troch mesiacov po rozhodnutí), dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že priet'ahy v konaní nie sú judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za dôvod, ktorý by zakladal procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 4/2005). Tvrdenie dovolateľa, že v konaní došlo k priet'ahom [i keby bolo opodstatnené (pozn.: dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal)], sa netýka okolnosti spôsobilej založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal s poukazom na § 237 písm. f/ O.s.p. nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje

za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu

(napr. I. ÚS 188/06). Naostatok nemožno opomenúť ani ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Tá je podmienená stotožnením sa so skutkovými aj právnymi dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu v plnom rozsahu. V takomto prípade je postačujúce v odôvodnení skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Odvolací súd sa taktiež vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia so základnou odvolacou námietkou odvolateľa týkajúcou sa rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 5 Cbi 28/2008 z 27. októbra 2010, a uviedol, prečo ju nepovažuje v prejednávanej veci za relevantnú. Dovolateľom vytykaná vada v zmysle § 237 písm. f/ bola teda nedôvodná.

Dovolateľ v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté inou (konkrétne neuvedenou) vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Z dovolania vyplýva tiež námietka, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali

za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania zložiteľa nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie zložiteľa ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému príjemcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti zložiteľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný účastník v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol príjemcovi vypracovaním vyjadrenia z 24. apríla 2013 k dovolaniu zložiteľa (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tejto vyhlášky vo výške 60,07 Eur, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky) 7,81 Eur a DPH vo výške 20 %, ktorá činí 13,57 Eur, predstavuje spolu 81,45 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová